

INHOUD

PROLOOG	7
KAMPIOEN ZWEEFVLIEGEN	9
GETEST	21
DE OPPERSTE WEG VAN HEMEL EN AARDE.....	29
DE BIDSPIRINKHAAN	43
GEVECHTSPILOOT.....	61
AFSPRAAK IN DE HEMEL	73
DE EER EN EEN VERLOREN ZAAK.....	81
AS VOOR DE FAMILIE	97
DE GODDELIJKE WIND	109
EEN VERLATEN OORD.....	123
LICHTER DAN EEN VEERTJE.....	131
EEN STRIJD MET DE REUZEN	141
HIROSHIMA	153
DE STEM VAN DE KEIZER	169

PROLOOG

Nieuwjaar 1945 op de luchtmachtbasis van Hiro. Kapitein Yoshiro Tsubaki, commandant van het 4e squadron jachtvliegtuigen, heeft ons zojuist bijeengeroepen in zijn kantoor. We hebben geen enkel idee welke speciale mededeling hij ons wil doen. De kapitein vraagt ons om te gaan zitten terwijl hij zelf, met gekruiste armen, recht blijft staan. Hij kijkt ons een voor een aandachtig aan.

Na een lange stilte weerklinkt zijn dwingende stem:

“Het moment is eindelijk aangebroken... We moeten een ernstige beslissing nemen.”

Opnieuw stilte. Maar deze keer loopt er een koude rilling over mijn rug; de dood is er, ik voel ze naast me, klaar om ons zonder enige vluchtweg naar zich toe te trekken. De woorden van de kapitein weerklinken als een doodsklok:

“Zij onder jullie die hun leven niet willen geven voor ons groot Japanse Rijk worden er niet toe gedwongen. Zij die zich niet in staat voelen om deze eer te aanvaarden steken dus hun hand op. Nu!”

Nog een stilte. We horen slechts het monotone tikken van de regen. De sfeer lijkt me verstikkend; het is alsof de dood ons de een na de andere ironisch aanstaart. Dan gaat er, aarzelend en schuchter, een hand in de

lucht. Een andere volgt, en nog een... vijf... zes in totaal. Diep in mij ontstaat een woelig dilemma . De kapitein heeft wel degelijk gezegd dat we kunnen kiezen tussen leven en dood. Ik wil zo hard leven. Ah, ik verlang zo hard naar het leven. Een kwartier eerder voelde ik me sterk en vrolijk en nu... Zou ik mijn hand opsteken? Ik zou het zo hard willen! Neen, ik kan het niet. Neen, ik ben niet zo'n lafaard. Mijn handen trillen zo hevig als de bladeren aan de bomen, maar blijven tegen mijn lichaam gekleefd.

“Zo zit het dus!” Kapitein Tsubaki staart naar de mannen die hun handen hebben opgestoken. “Nu weten we dus precies wat jullie waard zijn”, vervolgt hij. “Deze zes mannen geven openlijk hun ontrouw toe”, zegt hij, terwijl hij zich richt naar de mannen die niet op zijn vraag hebben gereageerd. “Zes mannen met een totaal gebrek aan eer en moed. Goed, in dat geval zullen ze deel uitmaken van de eerste aanvalsgroep van de Kamikaze.”

Ik ben verbouwereerd. Ik probeer normaal te ademen maar elke hap lucht stoot op een krop in mijn keel. Zes mannen van mijn squadron werden net uitgekozen om te sterven. Zes mannen die voorbestemd zijn om de eerste zelfmoordpiloten van Hiro te worden.